

**PARRA & PONS
CONSTEL·LACIONS
DE MIRÓ**

PERE ARQUILLUÉ, LLUÏSA ESPIGOLÉ
I IMMA SANTACREU

HÈCTOR PARRA

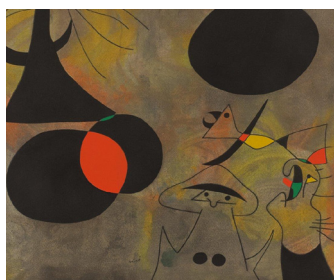
(Barcelona 1976)

Constellations per a piano a quatre mans i actor
Estrena mundial, encàrrec de L'Auditori

ARNAU PONS

(Felanitx, Mallorca 1965)

Poemes de les *Constellacions* de Joan Miró, reescrits per a l'obra *Constellations* d'Hèctor Parra.

© Successió Miró 2023

I. El sol ixent

Sota aquest cel que ja no pertany a ningú,
i que respira hostil,
neix l'home de totes les dones
amb el sexe que li esclata com un mal necessari
i així engendra la flor dolçassa que el captiva,
però abans
llança, difícilment, la fletxa combustible,
perduda en el vent i somicant cap a la sal d'una llàgrima de guerra —

Veiem els tancs com van llançats i trepitgen
morts i morents
sense que ningú no els en privi.

© Successió Miró 2023

II. L'escala de l'evasió

M'endinso dins l'esperit del poeta i m'hi eclipso el temps que dura
la veu blanca d'aquest rossinyol malmenat que es diu partitura
(ja veureu que anirem molt ràpid amb aquest joc) —

De seguida, el poeta que llegeixo diu:

*Per haver posat el peu
Damunt del cor de la nit
Soc l'homenot atrapat
Al filferro de les llunes.*

*Soc lluny de la meva mà
Que atura aquestes paraules —*

*Soc lluny del llit que m'aguanta
Mentre em pasta els pensaments*

*I ja caic en el fonal
Dels insomnis que m'expulsen — —*

Per al poeta que ara em parla, el món és i serà un mal d'atzars,
i cal transformar-lo en interrogant, l'interrogant esclatat del néixer,
és a dir, l'interrogant dels forats que fan ser, i no pas
l'interrogant com una forma vinclada que fa un so —

assajo una evasió per aquesta escala dels interrogants;
un cop del meu dit damunt de la pintura morta ja dispara
tots els sorolls i fa començar una nova música —

la meva fugida arrossega la lleva dels homes que es posen en marxa
des d'una platja de mares fidels;
assajo una evasió cap a les veus exiliades i impacients,
cap a la vostra dansa discreta i sense imatges,
cap a una humanitat distreta que encara no existeix,
assajo una evasió
cap als arbres imprudents que s'inclinen cap a mi
amb el seu fullatge metòdic i melodiós,
cap a les arrels plenes de les flames d'una lluita de joguines sense infant,
cap a la fosca amiga d'una sina sense l'aspror de la llima,
assajo una evasió cap als meus braços oberts
que m'acullen de tant voler fugir
per l'escala empinada d'aquest coret que em xiula endins, i endins...

© Successió Miró 2023

III. Personatges guiats de nit pels rastres fosforescents dels cargols

Llisco amb la sang del terra fins que arribo al magnetisme d'una mà.
Avui serà aquesta
la mà
que agafo per pintar.
En el palmell se li dibuixen teranyines a punt d'atènyer una trama musical,
o potser són les llepades atrevides
de la llengua lluminosa dels cargols del meu geni,
o potser uns solcs
gravats a consciència
per idees meves, perseguides,
quan fugen travessant els lloms d'una matança absorta i sense multa.

*Com si les pinzellades fossin fil i agulla
que poguessin arreglar la vida.*

© Successió Miró 2023

IV. Dones a la platja

Unes dones s'abeuren a les fonts de l'àliga insubmissa. Havien autoritzat el sol que les matés de set i de misèria en els darrers moments de vida d'un paisatge que encara les ha volgut ressecar més.

Van viure en una platja de sal, vidres i rampoines i ara s'aixopluguen sota una inspiració que s'adapta a les seves veritats més tèrboles. I també ara la injustícia que porten a l'esquena treu una espina desafiant cap al cor bonhomios del nostre deure: sagna quan és punxat per tota aquesta seducció.

Unes altres dones, més promiscues, corren per damunt de l'endormiscament dels fills, perquè gruen l'enclusa del més-enllà, allà on el martell entreobre, a cops calents, els llavis de la nosa que creiem que es diu desig quan guaita per l'entrecreix.

Les àligues insubmises fan la seva ascensió furiosa des de la seva cendra cap a l'aridesa del poema renegat. I les fonts de la paraula bruta taquen la melodia dels qui socorren infants i vells sense permís.

Les nits de les dones en flor i de les dones esflorades, amb els astres capbussats en el seu deliri, viuen una darrera culpa. Es tornen incurables quan esclaten de riure i inunden la nostra presència amb els seus paradisos punits. I fem l'amor a pesar de totes aquestes ràfegues al bosc. Voldria ressuscitar les vides que s'efumen dins la malaltia de cada èxtasi seu. Voldria saber com s'ho fa la seva adoració perversa per la nit. Saber com canta el seu buit matricial quan els esclata la por amb el goig de viure sempre a l'altra banda d'elles mateixes —amb mi.

Un coit, de contraban, passa la frontera amb les trenta monedes de Judes.

© Successió Miró 2023

V. La dona de l'aixella rossa es pentina els cabells a la llum dels astres

Si et diuen que aquí hi ha una dona amb l'aixella rossa que es pentina els cabells a la llum dels astres, tu has de dir que primer hi va haver una pinta portada per les ones, i que, només després, s'hi van afegir els astres. Mentre era al mar, perduda i esgotada, havia pentinat els cossos dels éssers sense fi que deambulen dins la soledat del món: homes, dones i criatures sense la gran altitud de la pàtria, amb prou feines bressolats per la correntia dels nostres remordiments. Abans que aquí hi hagués una dona d'aixella rossa, hi va haver el crim que els rossos infringien a la resta de la humanitat de llavis orfes. Abans que es pentinés els cabells violents, abans que els astres li fessin llum a la cara i a les mans, ella havia posat el peu damunt del cor de la nit i hi havia fet pressió, fort, més fort, fins que havia fet esclatar el perfum que endormisca la tristesa de Déu. Abans de ser dona, havia estat un monument al deliri, dreçat enmig d'un territori de preguntes: «Heu vist el meu germà? Heu vist la meua dona i els fills?» Abans d'això, el crit d'un tren es repetia com un vell, cosia a la desbandada els aires de betum, gemegava de goig dins la ganya macabra del silenci. Abans d'això, només hi havia franges horribles en el cel que es retorçava, format pel més sinistre fum que pugui engendrar l'Oceà endolat.

© Successió Miró 2023

VI. L'estel del matí

L'estel del matí es diu Mompou, Frederic Mompou. Va ser ell qui em va comprar el primer quadre. Aquell dia va sortir l'alba amb la cara girada.

I les teles que vaig pintar després em van servir per posar la veritat a prova, sense premeditar-hi res i sense penedir-me de res. M'hi capbussava per traslladar-hi tot el que havia robat amb la mirada, estacat a una gran disciplina.

© Successió Miró 2023

VII. Personatge ferit

*Vaig acabar aquella tela el dia que el van matar. Sense saber-ho.
La seva mort —una línia que s'interromp.
Tan sols volia netejar les brotxes i va sortir això
—una línia que s'interromp.*

Un món estrangulat, una llavor inutilitzable,
una música que no es pot plantar en el cel,
una gargamella freda i sense el color desnerit dels astres —
la travessa una campana negra tot sonant
per poder sobreviure i sortir a la boca del crit —

El pinzell que ara tinc a les mans és com un ganivet temptat amb plata
i amb ell pentino les venes de l'infern
com si fossin els cabells d'aquest home que no he pogut assistir,
que no he sabut alçar dempeus
fins al vertigen roig d'una existència, i tanmateix
ell ha sabut marxar d'aquí com una onada que ho ha negat tot.

Un món calcinat fa llum damunt del seu somriure blanc i abandonat
—i a mi em deixa a l'ombra, vora el garrot que sempre
oferirà als homes un viarany per a l'ascensió.

He oblidat el gest més apropiat
per a aquesta escena que em porta a barrejar-hi els ulls.

Però no he oblidat que res, en la nostra vida,
no ens obliga a tancar la porta.
Que en la nostra vida, res no s'acaba de cloure mai del tot.
Les boques es queden badades —i si es queden així, badades,
és perquè hi puguem abeurar una justícia.

© Successió Miró 2023

VIII. Dona i ocell

L'ànima d'un ocell respira fondo abans de caure
damunt del cos de la dona sense fe, sense defenses,
tapada amb la seda morta de la nit,

destapada a poc a poc amb una esponja xopa,
arran del tòrcul,
i finalment tapada de nou pel vernís —

pura presència encara per cercar-se
en els plecs i en els buits de la pròpia anatomia
i en el pensament de l'altre, que la mira,

fins que en trobar-se a si mateixa
funda la fe i les defenses de l'altre que la mira,
en un acte mutu d'alliberament.

© Successió Miró 2023

IX. Dona en la nit

El món l'abandona i l'abandona també el quadro.
Abans ja l'havia abandonada el guix del dia, també la tinta de la nit.
Fins i tot jo l'abandono.
Però l'abandono, jo? De debò l'abandono?
Jo m'he quedat aquí per escoltar-la.
Les modulacions de la seva veu femenina —masculina, de vegades—
han anat minvant
fins que han acabat en un silenci de cendres i d'esborraments
que s'assembla molt al silenci que queda
després de tot el que jo no he estat capaç de dir,
de tot el que no he pogut pintar.
O potser s'assembla més al famós indicible en la boca dels poetes,
o al que és innominable,
o a la censura,
al fet de callar alguna cosa terrible que compromet,
al fet de passar de puntetes per damunt d'una cosa sagrada,
sense dir-ne res, perquè qualsevol paraula l'embruta.

El silenci que ella ha inaugurat avui, d'una manera tan sobirana,
només com ella sap fer,
en realitat forma part del cos mateix del silenci que tots hem après a
modular.

El seu silenci és amo i mestre del nostre silenci.
Si la nostra veu ja existia en forma de so
abans que ens poséssim a parlar,
el silenci que ella ha encetat avui,
no,
aquest silenci no existia pas.
És ella qui l'ha fet ser, ella qui l'ha fet respirar.
Però al final una pinzellada l'ha tornada a acollir.
La por dels seus cabells precipitats
sota les enrabiades del poema
l'ha ajudada a entrar dintre la tela.

És la dona en la nit.
Totes les viscositats violen els gestos voluptuosos de les seves formes
quan tremolen al vent en el paisatge immund,
i la nostra llengua li llepa els megàfons i les afonies del cos.

La dona en la nit té les pestanyes del cor arrencades, les celles de les
ungles surant dins una mar de pèls eriçats. Voldrien que aquesta dona
estigués feta d'una suma de dones rasurades i vestides de dol que van
tapant la nit totes juntes i espitjades, però de fet conformen una línia
de frontera entre dos mons iguals, i ella va amb el sexe suturat, del qual
degota una cançó que incita al tast d'amargues supuracions.

La dona en la nit té la carn dominada per l'embriaguesa d'altres dones i
també d'altres homes que impulsen una llibertat molt pobra per fer-la
topar contra una innocència poderosa. I llavors deixa la nit tota rebregada
en el llit afusellat del darrer amor immortal. Amoral. Immortal. Amoral.
(La dona en la nit hauria de ser sensible a cada pausa.)

© Successió Miró 2023

X. Ballarines acròbates

Un incansable ball
de dones penjades a la línia d'alta tensió de la vida:
apunyalades de goig,
negades de luxúria, trenades quan les embulla el vent
que les despulla —
entre un eixam de rumors
cansats
de la mecànica terrestre que les sustenta: un combat
amb músiques de xiscla d'oreneta —

© Successió Miró 2023

XI. El cant del rossinyol a mitjanit i la pluja matinal

Les nuvolades s'acaramullaven damunt de la mar gran. Estaven fetes d'una eternitat de llàgrimes calentes. [Rimbaud]

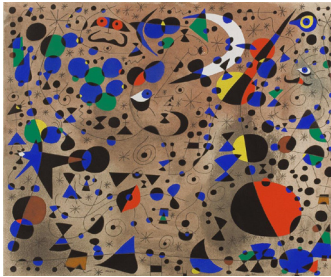
© Successió Miró 2023

XII. El 13 l'escala ha fregat el firmament

Ens havien dit que els arbres deixarien caure la seva tèbia neu damunt de les morts alçades d'aquesta guerra, però tots aquells cossos sense esma només van poder tenir a prop el foc larvat d'un pensament que els obsedia. Ens havien dit que la trompeta del judici final cauria de les mans de l'àngel escopetejat quan ens faria formar en files com en un pati d'escola, però només vam veure com s'irritava amb la nostra desafecció polsosa i amb la nostra pena fracturada, i vam sentir com bufava pel forat d'aquell instrument amenaçador, que panteixava i escopia els sons d'una melodia incompreensible. Ens havien dit que les reprovacions que sentiríem cada matí en llevar-nos del jaç de l'amor prohibit no eren sinó el càstig més dolç que ens imposava l'existència, i només vam poder vincular l'ànima i lliurar-nos a una vida controlada. La vida, aquest matalàs banyat a la cuneta, únic bressol del nostre viatge. Ens havien dit que un escamot de rialles havia afusellat les verges músties i no tan músties, i que abans les havien tret del seu pou de la fe, però nosaltres no vam poder trobar el lloc de la seva execució fins que l'alba ens el va mostrar amb una glopada de la llet que havien mamat quan s'havien enganxat al primer mugró de la font del plaer. Ens havien volgut fer creure que les mentides s'empassen tota la merda que surt d'una mort al llit. Ens havien volgut col·locar al marge d'uns altres cels que ja no poden créixer. Per això ens havien trencat les cames, perquè no anéssim a la tomba del poeta que, cansat de morir-hi una vegada i una altra, havia acabat per escopir dins el plat dels orfes. Per això llavors vam pujar de mans per aquella escala de barrots que eixia de l'udol dels abismes, a fi d'endinsar-nos en el consol del firmament. I per això el firmament plorava per nosaltres i ens omplia el got amb els degotims d'una segona vida més clara. Per això imaginàvem també un segon infinit, potser una fotocòpia d'infinnit, que feia d'aixopluc a les nostres religions cansades. Per això ara vinc cap a vosaltres amb l'ull banyat per la saliva d'un nou dia que protesta. I el riu que m'acompanya i m'empeny també fa rodolar delicadament el cos treballat d'una musa cap a una sensació comuna d'ofegor. El futur que no ens espera potser serà més amatent que el nostre present d'ara, si som capaços de seduir la sang que va sortint d'una utopia que no és ni boca ni nafra.

XIII. Nocturn

Dins el toll de la mitjanit venen a omplir el càntir i el cassó els éssers insomnes de la creació. Són els fills d'un principi de món. Surten de pertot. Cerquen els desapareguts dins la cendra i els que han infantat i plorat a la vora del foc. Palpiten de tenebra amb un cor espantadís, fins que l'estavellen contra les angoixes de la culpa quan els arriba l'hora de morir. Però de fet mai no moren. Es tornen escuma per no arribar a morir, per ser poca cosa, quasi res, un alè sense respiració. I viuen per dins de les paraules de qui els diu, gaudint de la pròpia inexistència i jugant damunt de les muntanyes més altes fins a fer-les desaparèixer. La nit que els ha imaginat els menysprea, oferint-los la glòria.

© Successió Miró 2023

XIV. La poeta

L'he vista, nua i somnolent, rere la cortina de regalims de cent anys, amb la seva fecunditat incontrolada, vigilada de prop per les mateixes rates d'abans, menjussada per llimacs, però malgrat tot superba i amb l'estel retardat dintre la mà, els ulls de còdol negre, els ulls transportats de sobte cap a la legítima raresa de la nostra raça. L'he vista llegir el poema que la reconeixia, el poema presoner del seu cap, el poema que li regalava avall com una bava. L'he vista quan, amenaçada pels àgrafs, es tapava tota amb els sacs de xarpellera per humiliar-se. L'he vista que no entrava en aquest món per la porta més gran.

© Successió Miró 2023

XV. Despertar a l'alba

Avui l'alba ens ha clavat la pala ben endins dels ulls, sense gaires miraments. Ens ha tret tota la terra del dormir que se'ns havia acumulat a dintre, embrutada amb les gleves del quitrà dels somnis — i la llum ens hi ha entrat a borbolls, furient, generosa. Ens ha cremat tot just en el primer moment que se'ns formava la mirada. Era un dolor de pau. Ara tenim l'interior esbatanat cap a fora. Ens diuen que aquestes pintures ens oferiran a la fi una possibilitat d'elevació. Potser ens donaran la força que ens cal per poder veure les coses com s'han de veure.

© Successió Miró 2023

XVI. Cap a l'arc iris

Arran d'aquesta mar plorada, que heu condemnat a xerrar,
imagineu-vos el goig d'aquest infant que pinta
i imagineu-vos que empeny amb el cor batent el pinzell d'un migdia,
damunt les altes hores de la nit, sota un segle que no calla —

és la força d'una veritat eterna per devorar, potser,
i va espitjant i clavant els colzes
als cossos repetits i pintats dins les fosses somrients
per jugar al combat sempre inacabat de les constel·lacions;

un nin: un càlcul i un dau;
un dau: una estrella i un pensament;
una estrella: una taca de sang —

*el que compta no és acabar una obra, sinó albirar un dia
en què aquesta pugui fer que comenci alguna cosa —*

ara!

© Successió Miró 2023

XVII. Dones cerclades pel vol d'un ocell

Vistes des de dalt, sembla que hagin caigut exhaustes damunt l'herba. Vistes de prop, ensumades de prop, fan olor d'abraçada. L'ocell que les sotja té la mirada esquincada de tant d'estudiar-les —i elles fan com si dormissin, aturades en un gaudi extremat, congelades en un gest d'exultació i de felicitat. Són les dones cerclades pel vol d'un ocell que les ha adormit amb l'encanteri del seu rodar, com un remolí meditatiu que les transporta al lloc de la sang del cel, allà on el vermell espès de la sang fa camí cap al ventre de l'univers, el ventre-ull de l'univers, el ventre-melic de l'univers. Aquestes dones estirades i escampades a l'atzar, en un posat calmat, o violent, potser han mort per la llibertat de l'univers i l'ocell les bressola de lluny estant i les arrenca del seu estat d'alegre humiliació. Ahir encara nedaven dins l'agonia d'una nit afusellada, acorralades per les bombes, per tal de poder arribar avui a trenc d'alba, glorioses de la víctima en què s'han convertit, però ja fan enveja als núvols morats que les comencen a mullar a poc a poc.

© Successió Miró 2023

XVIII. Dones a la vora del llac amb la superfície irisada per un cigne que passa

(Un anhel d'immortalitat travessa una substància líquida, que és la força de creure en un mateix, i després xoca tot seguit amb el dolor de pintar.)
(Només el cel, només el cel pot valorar l'infant que ets quan escodrinys el color dels teus somnis.)
(Has sabut estimar les criatures humanes, però t'ha calgut rebaixar-les primer, fins a fer-ne un pedaç, un insecte, un crit, un sexe obert, una taca al terra, un ou.)
(La llum triga massa temps a fer el que ha de fer, que és arribar fins als cossos abandonats.)

Je peux pas ! Je peux pas ! J'ai la main paralysée ! Les médecins m'ont dit qu'il s'agit d'une maladie nerveuse.

(En la seva blanca indecisió, la idea del quadro gosa trencar la por de no saber com començar.)
(Encara et queda davallar fins a la nafra monstruosa que t'has fet quan t'agenollaves per mirar l'excavació que ha causat una matança estranya.)
(Encara et queda acotar-te per entrar-hi. Posar-hi el fanal. Mirar el desordre de la teva sang fins a destriar-hi universos de fredor.)
(Ets el creador més lent i també el més ràpid a fondre't sota la salvatgia de la llum.)

© Successió Miró 2023

XIX. L'ocell migrant

Varen tallar l'arbre on havia fet el niu l'ocell migrant. El buit que hi va quedar mormolava enmig d'un bosc de confessions excessives. Aleshores l'ocell va decidir transportar aquest buit a dintre seu, fins que va arribar al lloc on l'esperaven. Passava i tornava a passar, com si fos una quimera que empaiten per fer-la desaparèixer de la ment dels humans numerats. L'ocell se sentia molt lleuger, com si no tingués ales, i enyorava les seves ales. D'aleshores ençà, l'ocell vola internament. És el vol de l'ocell que portem a dins. Aterra en el lloc més fondo de nosaltres, aquell que es diu història.

© Successió Miró 2023

XX. Xifres i constel·lacions enamorades d'una dona

D'UN NÉIXER QUE SERÀ, O QUE POTSER SERIA,
O QUE HAURIA D'HAVER ESTAT...

Què faig tan lluny del meu lloc de naixement? —es pregunta ella. En néixer, em diu, ja vaig tenir ganes d'escriure. I vaig escriure el meu desig per néixer. Que naixés el desig. De fer néixer. Bo i gruant el paradís perdut de la infància que cal tornar a guanyar potser amb el parir. Per obrir-me així al meu clos forestal. La meva viva i única gàbia mental. Amb saliva de papalló desclòs a les vores de la vida. Bo i debatent les ales del goig dins el meu mirar. Bo i movent-me jo entre els seus grisos, amb el polsim de les seves ales escampat. Bo i arraulint-me també davall dels seus batecs arran de les seves vèdules. Per desplegar-me tota davant d'allò que se'm tanca al damunt. Amb la ferotgia de les lletres o de les síl·labes.

I vaig néixer, per fi, a aquest desig escrit que em va portar tan lluny del lloc on jo vaig néixer. Per pondre-hi. Un ou o una flor. Allà, se'm despertà el sexe. Allà, se'm despertà aqueixa altra flor beneïda de llavis perfectes. Amb el seu alenar. I com m'agradaria que això que vaig dient fos capturat. Portar un quadern i amb ell migrar, prendre notes, escriure a mig aire i a consciència. Una i una altra vegada. Ajudar-me a dir. (Amb cops de llapis que em repunten l'ànima.)

Jo sempre a la vora ja llenyosa del meu llavi infantil. I des d'aquí caure. Néixer a la nina. Fer-me dona perpètua. D'una altra manera i en un altre lloc. Escrivint el meu jo que fa néixer. Amb unes mans només meves. Escrivint el món amb les meves pestanyes (o si cal les entranyes). Escampar la frase amb un tust precís. Embotida dins la meva pell de conill caçat, que implica, al seu torn, un infinitat de conills fugits. Bo i saltant tots junts i disseminats cap al bosc del meu sexe. Fins que els vaig al darrere. I em fugen d'un en un. Emetent l'alè que els he dat.

(De quin ull esquinçat i vertical surt el que hauria pogut ser i que potser serà?) Vaig perfilant paràgrafs en suspens que s'acumulen a la punta del dit del meu llapis. El mugró —bo i imitant el llapis. La boca —bo i besant-me la punta del llapis sense llet. Bombolles de sabó, fetes vidre, van recollint el meu petó per al nounat que, tot moll, acaba de caure'm a terra. (És com un ou vivaç que es transporta a si mateix. Infatigablement. Perquè al cap i a la fi transporta el cap tallat de la mare que li soc: la primera guillotina en la seva primera revolució.)

Oh, infinites i inenarrables postures maternes! Miro d'explicar desordenadament aquest estrany ordre de coses. De moment, les meves figures diuen i repeteixen una cosa que m'al·ludeix o que em fa mal. Com si parlessin damunt de mi mateixa. Trepitjant-me tot el cos calculadament. Fent servir la meva pròpia emboscada. I jo, amb les cames cada vegada més estretes, com pinces, per treure'm d'aquí al mig la nina dels meus jocs. Obrir i tancar una mica. Fins que em surti el vermell. Per escriure amb sang. Jo i les mil resurreccions. Jo la tomba. Jo l'ovari. Jo la mà al paper, amb la virginitat de l'ou encara sense estrenar.

Vaig pujant o baixant fins allà on em diuen que em senten i em veuen. Vaig escrivint fins a deixar-me entrellucar. O fins que arribo a tocar el fetus d'aquest text. Esbossos sanguinolents. Flors de pensaments. Crepuscles. Trompes de Fal·lopi. Plugim de nadó que plora quan em surt del sexe deixant la seva bava en els arbres que em fan embogir. Perquè néixer fa mal. I després ja no. Només taca. És escriptura. I jo m'he tingut a mi mateixa. En el moment del Gènesi. En el mateix acte d'encetar l'escriure vaig escriure Déu. Me'l vaig treure de la costella. Esprimatxat. Blanc i bonic com un conill per sorpresa. El meu llapis espantat. Eixit per cosir paraules amb el bec. Fins que arribo a la nina que em crema, que em trenca, que m'estima.

Qui no pot donar a llum no es considera amo i senyor del vermell d'aquesta

flor. La flor que només jo puc escriure. Ara sí que tens ull d'escriptora —li dic jo. I m'odia per haver-li-ho dit. No hi ha desig de ser mare, sinó destí de ser mare —m'aclareix ella. Tot això que em devora. La meva destinació feta carn. El corb més elegant que em traurà els ulls. I tu que t'ho miraràs satisfet.

I ella continua: —La meva nina és obscena, em diuen, perquè es toca el mar. Ensuma-li, tu, aquesta brisa. Escolta-li, tu, aquesta música d'orquídies quan s'aixeca la faldilla amb un gemec perdut. Escup dins la seva tomba. O és que no és també tota teva?

Ets la meva mort més bella —dic. Nounada en mi. Acabada d'escriure. No et taquis —diu. Només miro d'il·luminar la veu cromàtica de la teva nit de part —dic. Per això ara pareixo dins teu. Per això vull ser la lloba alletadora que t'ofèn. Amb els pits oferts a les ganyotes del teu art. Mentre del teu sexe va fluint per fi la tragèdia de la família que som tots. (Una tomba desvirgada.) Perquè la tragèdia comença en la família mateixa, sota els ovaris. I és sempre la família que ve del desig més crispat per ser l'angoixa perfecta a la vorera de ningú.

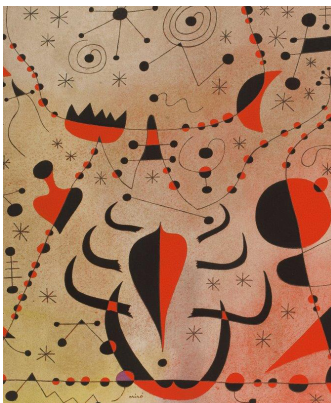
© Successió Miró 2023

XXI. El bell ocell desxifra l'inconegut a una parella d'enamorats

S'estimaven sota un malastre. Res no els protegia. La por havia tancat portes i finestres. O potser cal dir que les portes i les finestres havien girat l'esquena a la por i l'havien deixada a fora, perquè voltés sola pels carrers, seduïnt tothom.

Els dos, mentrestant, allí tancats, eren una llàgrima viva i tremolosa que havia caigut damunt la pols del terra i s'havia aglutinat fent un grumoll alat que no sabia volar, però que malgrat tot —no se sap ben bé com— va poder fugir. I, fets un grumoll sorrut, es van poder estimar sota una tempesta de cors partits. Res no els protegia —res no els protegia perquè res no els suportava, res no els volia. Les llunes que els sobrevolaven havien fet conxorxa contra el seu amor compassat com un rellotge i tibat com un fuet de seda.

Cap glop de la llum d'un nou dia no els esquitxaria el cel de l'endemà. Només les estrelles xifrarien la seva història com en una composició escrita i condemnada al calaix.

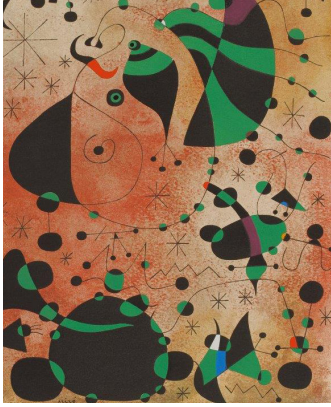
© Successió Miró 2023

XXII. El crepuscle rosa acarona el sexe de les dones i dels ocells

Estic molt content de la meva falta de virtuosisme; això em va empènyer a revoltar-me per poder-me expressar. Probablement la facilitat hauria fet minvar tota aquesta violència. Per això els enamorats són formes que lluiten, que es devoren entre si.

L'arrencada —sempre hi ha un punt d'arrencada. És allò que m'interessa més. L'arrencada és la meva raó de viure. Una força més forta que jo, que no puc dominar. Un rampell autònom i, tot seguit, un avançar rítmic.

Vull creure que els desastres són també infants guarits. Que la salvació que degota de la boca blava de l'home lligat al garrot —és potser el primer pas cap a una ascensió sense sortida.

© Successió Miró 2023

XXIII. Passa l'ocell diví

Si ara camines cap a aquest paisatge desert,
per aquest lloc depressiu,
és per irrigar-hi la confrontació,
per deixar les teves ungles
gravades
en aquest territori estranger, que s'anomena Temps —

Si ara t'alces en discòrdia
part damunt del virtuosisme i també de l'expectació
d'aquests éssers embriacs que et miren
per celebrar-te
durant tota l'eternitat i encara un tros més,
és per tornar a ser petit, petit, petit damunt la grava insatisfeta
dels teus ulls.

El desig que projectes, de ser absorbit
pels moviments del negre pigallat de blanc,
es fragmenta en un obrir i tancar d'ulls
i forma un eixam de desaparicions verges.

Si ara surts per ser escorxat de viu en viu
damunt les mars glaçades del futur,
amb les destrals del poema,
quan el darrer estel moribund
s'esflagarsa en la immensa nit que de sobte esclata sense mesura

és perquè el teu destí brolli i la forma s'elabori
al voltant de l'enigma.

La mà engrapa l'ocell que et passa per l'agraïment de viure
i ho fa durant un temps indefinit
de meditació i d'espera, de feina fastiguejant,
d'accidents,
amb aquella taca d'excrement que t'emborratxa l'ull,
aquella
pellofa digerida,
una força intestinal que sorgeix perpètuament com l'alenada
que s'enamora de tu i del seu propi joc d'atzar
amb el bec i les urpes
de l'ocell que aspira
a ser el recorregut nadiu en la terra dels morts nadius —

l'ocell que passa és un home sol, el teu ser home sol
amb el cos espantat
en el reialme de la calç i del gran vent de la música,
per això necessita arrecerar-se dins l'avenc d'un pensament
per maquinari una trama confusa
amb una mescla d'ona arruïnada i d'alga esquiva —

Per on s'atarda el meu ocell? Per on cerca el seu vol perseverant?

Li bateguen les ales d'himnes esquinçats
quan desperta la víctima inacabada que porta a dins,
mentre el vent li infla el llençol
dels dubtes que el mortifiquen,
ell,

portador d'una alba tensa,

disposat a desmaiar-se en el si
de la nit imperfecta,

ocell cruel, ocell covard,
mestre d'una carn que s'esflora amb la carícia
de les extremitats prematures del talent,

ocell dorment, forma de la meva forma, tomba que vola,
desordre tebi de plomes,
series un ídol cansat de la dona absoluta que sotges

si no fos,
si no fos,
que els secrets despullats de la nissaga de les teves mares
(la línia de dones que s'engendren l'una a l'altra,
l'imperi de l'úter que ve de les mars vomitades),
no et llancés una vegada i una altra
contra el far de l'enlluernament opac dels mascles,

ocell embolicat amb els filferros brillants de la darrera serp que ens
mossega,
traces el solc en el cel del qual hauran de néixer els interrogants
d'una eternitat que no és gaire pas més llarga que la vida,

ocell dreçat, sexe tibant d'una resurrecció,
dins la nafra del meu esperit crema la dona que et percaça:
la germana, la femella de la boca que fa copa,
la dona de la fuga solitària cap a tu — —

si hi ha Déu, és aquest trobar-se de tu amb ella
en els meus inferns que tu remates amb els perills d'un gest lliure,

tu que en volar dibuixes escumes de corall solar en el teu somni animal,
un espai porós al que és etern —

misteriós ocell, tu vius, vius encara en l'últim son
de la dona foradada que adorms.